

Bài Bút Ký Đầy Nụ C Mọt

Tác Giả: Liên Th&#c H&#ng / Trang H& (d&ch)
Thứ Tư:, 13 Tháng 4 Năm 2011 06:43

Nh&ng hi&u l& m vô tình n&i ti&p, đã làm v&p nh&ng b& c chân c&a h&nh phúc. Khi cái thòng l&ng c&a s& m&nh b&t ta tr& giá, t&t c& đã tr& nên mu&n màng.

1. Khi đ&a m& ch&ng v& đây an h&ng tu&i già, ai ng& đó là g&c r& s& chia ly c&a chúng tôi.

Sau khi k&t hôn hai năm, ch&ng tôi bàn v&i tôi đón m& lên & chung đ& chăm sóc bà nh&ng năm tu&i già.

Ch&ng tôi m&t cha t& ngày anh còn nh&, m& ch&ng tôi là ch& đ&a duy nh&t, m& nuôi anh khôn l&n, cho anh h&c h&t đ&i h&c.

"Kh& đau cay đ&ng" b&n ch& &y v&n đúng vào s& ph&n m& ch&ng tôi! Tôi nhanh chóng g&t đ&u, li&n đi thu đ&n căn phòng có ban công h&ng Nam, phòng có th& đón n&ng, tr&ng chút hoa c& gì đó.

Ch&ng tôi đ&ng gi&a căn phòng ng&p tràn n&ng, không nói câu nào, ch& đ&t ng&t b& b&ng tôi lên quay kh&p phòng, khi tôi gi&y gi&a c&u đòi xu&ng, anh nói: "Đi đón m& chúng ta thôi!".

Ch&ng tôi vóc dáng cao l&n, tôi thích nép đ&u vào ng&c anh, c&m giác anh có th& tóm l&y c& thành hình m&nh mai bé nh& c&a tôi, nhét vào trong túi áo.

M&i khi chúng tôi cãi c& và không ch&u làm lành, anh th&ng nh&c b&ng tôi lên đ&u quay tròn, cho đ&n lúc tôi s& hãi van xin anh th& xu&ng. N&i s& hãi h&nh phúc &y làm tôi mê m&n.

Bài Bút Ký Đầy Nụ cười

Tác Giả: Liên Th&c H&ng / Trang H& (d&ch)
Thứ Tư: 13 Tháng 4 Năm 2011 06:43

Nh&ng thói quen ở nhà quê của mẹ chồng tôi mãi không thể thay đổi.

Tôi thích mua hoa tươi bày trong phòng khách, mẹ chồng tôi sau này không nhận được bông: "Bên trẻ các con lãng phí quá, mua hoa làm chi? Nào có thể ăn được như cơm!"

Tôi cười: "Mẹ, trong nhà có hoa nở rồi, tâm trạng mẹ cũng vui vẻ".

Mẹ chồng tôi cúi đầu nhìn, mẹ chồng tôi vội cười: "Mẹ, người thành phố quen thói rồi, dần dần mẹ sẽ quen thôi!"

Mẹ chồng tôi không nói gì nữa, nhưng mẹ tôi nhìn thấy tôi mang hoa về, bà vội không nhận được cười hỏi mua hoa mua bao nhiêu tiền, tôi nói, thì bà chép miệng. Có lần thấy tôi xách túi lớn túi nhỏ đi mua sắm về, bà hỏi cái này bao nhiêu tiền cái kia giá bao nhiêu, tôi cười không trả lời, thì bà chép miệng càng to hơn. Mẹ chồng tôi véo mũi tôi nói: "Đừng cười, em đừng nói cho mẹ biết giá thật có phải đắt hơn không?"

Cuộc sống hạnh phúc đã từng từng trở nên âm thầm không êm đềm.

Mẹ chồng tôi ghét nhất là thấy chồng tôi cười đùa vui vẻ, làm đàn ông mà phải vào bếp nấu nướng cho vợ, làm gì có chuyện người đàn ông đi đó?

Trên bàn ăn sáng, mẹ chồng tôi thấy chồng tôi cười, tôi cười nhưng không nhìn thấy. Mẹ chồng tôi bèn đưa bát đĩa canh cách, cười là cách phân biệt không phải của bà. Tôi là giáo viên dạy múa ở Cung thi đấu niên, thấy múa đã đẹp mắt rồi, mẹ tôi sáng mắt mình trong nhà chần chừ áp, tôi không muốn phải hy sinh một số hạnh phúc duy nhất này, vì thế tôi vẫn cầm điếu thuốc của mẹ chồng tôi. Còn mẹ chồng tôi thấy chồng tôi có giúp tôi làm việc nhà, thì càng làm tôi càng buồn hơn thêm.

Bài Bút Ký Đầy Nụ cười Mệt

Tác Giả: Liên Th&c H&ng / Trang H& (d&ch)
Thứ Tư: 13 Tháng 4 Năm 2011 06:43

Ví nh&, bà gom t&t th&y m&i túi nilông đ&ng đ& và đ&ng rác trong nhà l&i, b&o ch& gom đ& r&i bán đ&ng nát m&t th&, vì th& trong nhà ch& nào cũng toàn túi nilông dùng r&i; Bà ti&c r& không dùng n&&c r&a bát, đ& kh&i làm bà m&t m&t, tôi đành ph&i lén lút r&a l&i l&n n&a. Có m&t bu&i t&i, m& ch&ng tôi b&t g&p tôi đang lén r&a l&i bát, bà đ&p c&a phòng đánh "s&m" m&t cái, n&m trong phòng khóc & m ã.

Ch&ng tôi khó x&, sau vi&c này, su&t đêm anh không nói v&i tôi câu nào, tôi n&ng n&u, làm lạnh, anh cũng m&c k&. Tôi gi&n đ&, h&i anh: "Th& em r&t c&c đã làm sai cái gì nào?"

Anh tr&ng m&t nhìn tôi nói: "Em không ch&u nh&&ng m& đi m&t chút, ăn bát ch&a s&ch thì cũng có ch&t đâu?"

Sau đó, c& m&t th&i gian dài, m& ch&ng tôi không nói chuy&n v&i tôi, không khí trong gia đình g&&ng g&o đ&n. Th&i gian đó, ch&ng tôi cũng s&ng r&t m&t m&i, anh không bi&t nên làm vui lòng ai tr&&c.

M& ch&ng tôi không cho con trai n&u b&a sáng n&a, xung phong đ&m nh&n "tr&ng trách" n&u b&a sáng. M& ch&ng tôi ng&m con trai ăn sáng vui v&, l&i nhìn sang tôi, ánh m&t bà trách móc tôi làm không tr&n trách nhi&m c&a ng&&i v&. Đ& tránh b& khó x&, tôi đành ăn t&m gói s&a trên đ&&ng đi làm.

Lúc đi ng&, ch&ng tôi h&i bu&n trách, h&i tôi: "Rodi, có ph&i em chê m& anh n&u c&m không s&ch nên em không ăn & nhà?". L&t mình, anh quay l&ng v& phía tôi l&nh l&ng, m&c k& tôi n&&c m&t t&i thân lẫn tràn tr&.

Cu&i cùng, ch&ng tôi th& dài: "Rodi, thôi em c& coi nh& là vì anh, em & nhà ăn sáng đ&&c không?". Th& là tôi đành quay v& ng&i & bàn ăn ng&n ng&i m&i sáng.

Sáng đó, tôi húp bát cháo do m& ch&ng n&u, đ&t nhiên l&m gi&ng, m&i th& trong d& d&y t&ng tháo h&t ra ngoài, tôi cu&ng cu&ng b&t ch&t mi&ng không cho nó trào ra, nh&ng không đ&&c, tôi v&t bát đũa (chú thích: ng&&i Trung Qu&c ăn cháo b&ng đũa, không dùng thìa nh& & Vi&t Nam) nh&y b& vào toa-lét, nôn o& h&t.

Khi tôi nhìn nhìn thấy đác, bình tâm lại, thấy mình đang khóc lóc than thân trách phận bằng tiếng pha rát giọng nhà quê, chính tôi đáng á cáa toa-lát giọng đá nhìn tôi, tôi há miệng không nói đác nên lại, tôi đâu có cá ý. Lán đáu tiên tôi và chính tôi bắt đáu cãi nhau kịch liệt, bạn đáu mình chính tôi ngái nhìn chúng tôi, rồi bà đáng đáy, thát tháu đi ra khỏi cáa. Chính tôi nhìn nhìn tôi một cái rồi xuống nhà đái theo mẹ.

2. Đón chào sinh mệnh mới, nhưng mẹ đi tính mệnh bà!

Sau 3 ngày, chính tôi không về nhà, cũng không gọi đi. Tôi đang giận, tôi nghĩ 3 ngày mình chính tôi lên đây, tôi đã các nhác đá rồi, còn muốn gì tôi nữa? Nhưng kể làm sao, tôi vẫn cần buồn nôn, ăn gì cũng chính thấy ngon, thêm vào đó vì cá nhà rồi ren, tâm trạng tôi các kỳ tái tá. Sau đó, một đáng nghiáp báo tôi: "Rodi, trông sức mẹ táu xáu lắm, đi khám bác sĩ xem nào".

Kát quả khám cáa bác sĩ là tôi đã có thai. Tôi hiểu ra sáng hôm đó vì sao tôi nôn óá, trong cá miệng hình phúc có xen lẫn chút oán trách, chính tôi và cá bà mình đáng sinh nở, vì sao họ không họ nghĩ đán lý do áy? á chính bạn vì n, tôi gặp chính tôi. Mẹ mình ba hôm không gọi một, chính tôi đã trở nên hác hác. Tôi đáng lẽ đáng quay ngoái đi tháng, nhưng trông anh rát đáng tháng, tôi không nên đác giọng anh lại. Chính tôi nghe tiếng thì nhìn thấy tôi, nhưng làm họ không quen biết, trong mắt anh chỉ còn sự căm thù, ánh nhìn áy làm tôi bắt tháng.

Tôi á nói với mình, không đác nhìn anh áy, không đác nhìn anh áy, tôi đáa tay với mẹ một chiếc taxi cháy qua.

Lúc đó tôi mong muốn làm sao đác kêu lên với chính tôi một tiếng: "Anh ái, em sắp sinh cho anh một đáa con rồi!" và đác anh bắt báng lên, quay tròn hình phúc, nhưng cái tôi má cá nó không xảy ra, trên chiếc taxi, nác một tôi chỉ má má rồi xuống.

Vì sao một vài cãi nhau đã làm tình yêu trở nên tái tá như thế này? Sau khi về nhà, tôi nằm trên giường ngáng, như đán sự căm thù trong mắt anh. Tôi ôm một góc chăn nám khóc. Đêm đó, trong nhà có tiếng mẹ ngăn kéo. Bắt đèn lên, tôi nhìn thấy giọng mẹ đáy nác một cáa chính tôi. Anh áy đang lấy tiếng. Tôi nhìn lưng anh, không nói gì. Anh coi như không có tôi, cá má và sự tát kiám rồi đi. Có lẽ anh đã quyết đáng rồi bắt tôi thát sự. Thát là một ngái đàn

Bài Bút Ký Đầy Nồng Cảm

Tác Giả: Liên Thành Hoàng / Trang Hoàng (dịch)
Thứ Tư: 13 Tháng 4 Năm 2011 06:43

ông khôn ngoan, tình và tình nhân rời bỏ. Tôi cảm thấy nhút nhát vài cái, nồng cảm thấy "nào" lẫn xuống.

Ngày hôm sau, tôi không đi làm. Tôi dành thời gian suy nghĩ của mình, đi tìm chuyện nói chuyện một thời gian cho rồi.

Đến công ty của chúng, thấy ký hiệu lòng nhìn tôi, báo: "Mọi chuyện giám đốc Trần báo tại nhà xe của, đang trong việc."

Tôi há hốc miệng trong mắt, chuyện báo tôi báo nhữn, khi tìm kiếm chuyện tôi, mọi chuyện tôi đã mất rồi. Chuyện tôi không nhìn tôi, mất anh rồi.

Tôi nhìn gương mặt gầy gò trong bệnh xanh tái của mọi chuyện, nồng cảm thấy tôi tuôn xuống ào ào, trời ơi! Sao lại ra thế này? Cho đến tận lúc chôn cất bà, chuyện tôi cũng không hề nói với tôi một câu, thậm chí mặt ánh mắt đau mang một nỗi thù hận sâu sắc. Về về tại nhà xe, tôi phải hỏi người khác mặt biết đi khác là, mọi chuyện tôi báo nhà đi mặt ra phía bên xe, bà muôn về quê, chuyện tôi càng theo bà càng đi nhanh, khi qua đường, mất chiếc xe bus đã đâm thẳng vào bà...

Cuối cùng tôi đã hiểu sự căm ghét của chúng, nếu buổi sáng hôm đó tôi không nôn, nếu chúng tôi không cãi nhau, nếu như... trong tim anh ấy, tôi chính là người gián tiếp gây ra cái chết của anh.

Chuyện tôi im lặng đến vào phòng mẹ, mặt tôi anh về nhà trong nỗi sợ hãi. Và tôi bỗng lòng tự trọng đáng thương nên sự ân hận đến nỗi không thể tha thứ được, muôn gì thích cho anh, muôn nói với anh rằng chúng ta sắp có con rồi, nhưng nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của anh, tôi lại nuốt hốt đi những lời đó nói. Thà anh đánh tôi một trận hoặc chửi bới tôi một trận còn hơn, cho dù tất cả đã xảy ra không phải do tôi cả.

Ngày lại ngày cứ thế trôi đi trong im lặng, chuyện tôi về nhà ngày càng muôn. Tôi cứ chấp, coi anh còn hơn kẻ. Tôi là cái thòng lọng thắt trong trái tim chuyện tôi.

Bài Bút Ký Đầy Nụ cười

Tác Giả: Liên Th&c H&ng / Trang H& (d&ch)
Thứ Tư:, 13 Tháng 4 Năm 2011 06:43

Một lần, tôi đi qua một tiệm ăn châu Âu, xuyên qua lớp cửa kính trong suốt kéo dài tận trần nhà xuyên suốt một đường, tôi nhìn thấy chàng tôi ngồi đi đi lại lại trên một chiếc ghế gỗ, anh nhè nhè vuốt tóc cô gái, tôi đã hiểu ra tất cả.

Ban đầu tôi sợ ng sợ, rồi tôi bước vào tiệm ăn, đứng trước một chàng, nhìn anh trần trụi, một chiếc quần. Tôi chàng còn muốn nói gì, cũng không thấy nào nói gì. Cô gái nhìn tôi, nhìn chàng tôi, đứng lên bước đi, chàng tôi đưa tay lên cô gái xuyên suốt, và, anh cũng trần trụi nhìn tôi, không hề thua kém. Tôi chàng còn nghe thấy tiếng trái tim tôi đang đập thoi thóp, đập thoi thóp tận ngực một tiếng nhịp nhịp một cho tôi tận ranh giới tái xanh của cái chết. Không thua cuộc là tôi, nếu tôi chàng đứng thế này mãi, tôi và đứa bé trong bụng tôi sẽ cùng ngã.

Đêm đó, chàng tôi không về nhà, anh dùng cách đó để nói cho tôi biết: Cùng với cái chết của mình chàng tôi, tình yêu của chúng tôi cũng đã chết rồi.

Chàng tôi không quay về nữa. Có hôm, tôi đi làm về, thấy một quần áo bước vào, chàng tôi quay về lấy vài chiếc của anh. Tôi không muốn gì đi lại cho chàng tôi, ngay cả ý nghĩ ban đầu là giới thích mình chuyển cho anh, giới cũng đã biến mất hoàn toàn.

Tôi một mình sợ ng, một mình đi bệnh viện khám thai, một lần thấy những người chàng tôi trên giường đi về bệnh viện khám thai, trái tim tôi nhè nhè tan ra. Đứng ngoài lớp cửa tôi nhìn thấy đi cho xong, những tôi kiên quyết nói không, tôi điên cuồng muốn được đứa con này ra, coi như một cách bù đắp cho cái chết của mình chàng tôi. Khi tôi đi làm về, chàng tôi đang ngồi trong phòng khách, khói thuốc mù một khắp phòng, trên bàn một chiếc ghế gỗ. Không còn lý do qua, tôi đã biết tất cả.

Trong hai tháng chàng tôi không về nhà, tôi đã dần dần học được cách bình tĩnh. Tôi nhìn anh, gọi mẹ xuyên suốt, nói: "Anh chàng chút, tôi ký!". Chàng tôi chàng nhìn tôi, ánh mắt anh bước rồi, như tôi.

Tôi về nhà cầm chiếc áo khoác về để mình: "Không khóc, không khóc...". Một vết đau, những tôi không cho phép mình một lần nữa. Treo xong áo khoác, cái nhìn của chàng tôi gắn chặt vào cái bụng đã nở lên của tôi. Tôi một mình chàng, đi rồi, kéo tất cả giới rồi, không hề nhìn, ký lên đó cái tên tôi, đứng nhìn phía anh.

"Rodi, em có thai à?"

T& sau khi m& ch&ng g&p tại n&n, đây là câu đ&u tiên anh nói v&i tôi. Tôi không c&m đ&ng c&n&c m&t n&a, l& "t&i t&p" giàn xu&ng má.

Tôi đáp: "Vâng, nh&ng không sao đâu, anh có th& đi đ&ng c& r&i!". Ch&ng tôi không đi, trong bóng t&i, chúng tôi nhìn nhau. Ch&ng tôi n&m ôm l&y l&y ng&ng i tôi, n&n c&m t th&m &t ch&n. Nh&ng trong tim tôi, r&t nhi&u th& đã m&t v& n&i quá xa xôi, xa t&i m&c dù tôi có ch&y đu&i theo cũng không th& v&i l&i.

Không bi&t ch&ng tôi đã nói "Anh xin l&i Em!" v&i tôi bao nhiêu l&n r&i, tôi cũng đã t&ng t&ng r&ng tôi s& tha th&, nh&ng tôi không tài nào làm đ&ng c, trong ti&m ăn châu Âu hôm đó, tr&ng c&m t ng&ng i con gái tr&ng y, ánh m&t l&nh l&o ch&ng tôi nhìn tôi, c& đ&i này, tôi không th& nào quên n&i. Chúng tôi đã cùng r&ch lên tìm nhau nh&ng v&t đ&n đầu. Do tôi, là vô ý; Còn anh, là b&i c& tình.

3. Mong &&c hoá gi&i nh&ng ân h&n cũ, nh&ng quá kh& không bao gi& tr& l&i!

Tr& nh&ng lúc &m áp khi nghĩ đ&n đ&a bé trong b&ng, còn v&i ch&ng, trái tim tôi l&nh giá nh& băng, không ăn b&t c& th& gì anh mua, không c&n & anh b&t c& món quà gì, không nói chuy&n v&i anh. B&t đ&u t& lúc ký vào t& gi&y kia, hôn nhân cũng nh& tình yêu đã bi&n m&t kh&i đ&i tôi. Có hôm ch&ng tôi th& quay v& phòng ng&, anh vào, tôi ra phòng khách, anh ch& còn cách quay v& ng& & phòng m&.

Trong đêm th&u, đôi khi t& phòng anh v&ng t&i ti&ng rên khe kh&, tôi im l&ng m&c k&. Đây là trò anh th&ng bày ra, ngày x&a ch& c&n tôi gi&n anh, anh s& gi& v& đau đ&u, tôi s& lo l&ng ch&y đ&n, ngoan ngoãn đ&u hàng ch&ng, quan tâm xem anh b& làm sao, anh s& v&ng n&t tay ra tóm l&y tôi c&ng i ha h&. Anh đã quên r&i, tôi lo l&ng là b&i tôi yêu anh, còn bây gi&, gi&a chúng tôi còn l&i gì đâu?

Ch&ng tôi dùng nh&ng ti&ng rên ng&t qu&ng đ& đón ngày đ&a bé chào đ&i. Đ&ng nh& ngày nào anh cũng mua gì đó cho con, các đ& dùng c&a tr& s& sinh, đ& dùng c&a tr& em, ngay c& sách thi&u nhi, t&ng b&c t&ng b&c, s&p ch&t đ&y gian phòng anh. Tôi bi&t ch&ng tôi dùng cách đó đ&

Bài Bút Ký Đầy Nụ cười

Tác Giả: Liên Th&c H&ng / Trang H (d&ch)
Thứ Tư,, 13 Tháng 4 Năm 2011 06:43

C&m đ&ng tôi, nh&ng tôi không còn c&m th&y gì n&a. Anh đành giam mình trong phòng, gõ máy tính "l&ch cà l&ch c&ch", có l& anh đang yêu đ&ng trên m&ng, nh&ng vì c đó đ&i v&i tôi không có ý nghĩa gì.

Đêm cuối mùa xuân, c&n đau b&ng d& d&i khi&n tôi gào lên, ch&ng tôi nh&y b& sang, nh& th& anh ch&a h& thay quần áo đi ngủ, vì đang ch& đón giây phút này t&i. Anh cống tôi ch&y xu&ng nhà, b&t xe, su&t d&c đ&ng n&m ch&t bàn tay tôi, liên t&c lau mồ hôi trên trán tôi. Đ&n b&nh vì n, anh l&i cống tôi ch&y vào phòng ph& s&n. N&m trên cái l&ng g&y gu&c và p áp, m&t ý nghĩ hi&n ra trong đ&u tôi: "C& cuối c đ&i này, còn ai có th& yêu tôi nh& anh n&a không?"

Anh đ&y c&a phòng ph& s&n, nhìn theo tôi đi vào, tôi c& nén c&n đau nhìn l&i anh m&t cái nhìn m áp.

T& phòng đ& ra, ch&ng tôi nhìn tôi và đ&a bé, anh c& i m&t r&ng r&ng. Tôi vu&t bàn tay anh. Ch&ng tôi nhìn tôi, m&m c& i, r&i, anh ch&m rãi và m&t m&i ng& d&i xu&ng. Tôi gào tên anh... Ch&ng tôi m&m c& i, nh&ng không th& m& đ&ng c đôi m&t m&t m&i... Tôi đã t&ng có nh&ng gi&t n&c m&t tôi không th& nào ch&y vì ch&ng n&a, nh&ng s& th&c l&i khác, ch&a bao gi& có n&i đau đ&n m&nh m& th& xé nát thân th& tôi.

Bác sĩ nói, phát hi&n ch&ng tôi ung th& gan đã vào giai đ&n cuối cùng, anh g&ng g&ng cho đ&n gi& k& cũng đã là k& tích. Tôi h&i bác sĩ phát hi&n ung th& khi nào? Bác sĩ nói năm tháng tr&c, r&i an &i tôi: "Ph&i chu&n b& h&u s& đi!"

Tôi m&c k& s& can ngăn c&a y tá, v& nhà, vào phòng ch&ng tôi b&t máy tính, tìm tôi phút ch&c b& bóp ngh&t. B&nh ung th& gan c&a ch&ng tôi đã phát hi&n t& năm tháng tr&c, nh&ng ti&ng rên r& c&a anh là th&t, v&y mà tôi nghĩ đó là...

Có hai trăm nghìn ch& trong máy tính, là l&i đ&n dò ch&ng tôi g&i l&i cho con chúng tôi:

"Con &, vì con, b& đã kiên trì, ph&i ch& đ&ng c đ&n lúc nhìn th&y con b& m&i đ&ng c g&c ng&, đó là khao khát l&n nh&t c&a b&... B& bi&t, c& cuối c đ&i con s& có r&t nhi&u ni&m vui ho&c g&p nhi&u th& thách, giá nh& b& đ&ng c đi cùng con su&t c& ch&ng đ&ng con tr&ng thành, thì vui s&ng

Bài Bút Ký Đầy Nụ cười Mọt

Tác Giả: Liên Th&c H&ng / Trang H (d&ch)
Thứ Tư, 13 Tháng 4 Năm 2011 06:43

---

biết bao, nhưng bạn không thể. Bạn viết lên trên máy tính, viết những vấn đề mà con có thể sắp xếp
phải trong đời, bao giờ con gặp phải những khó khăn đó, con có thể tham khảo ý kiến của bạn ...
Con ơi, viết xong hơn 200 nghìn chữ, bạn cảm thấy như đã đi cùng con suốt đời con lớn.
Thật đấy, bạn rất mệt. Con phải yêu mẹ con, mẹ rất khỏe, mẹ là người yêu con nhất, cũng là
người bạn yêu nhất..."

Tôi khi đã ra ngoài đi học mầu giáo, rồi học Tiểu học, Trung học, lên Đại học, cho đến lúc tìm việc,
yêu đời, anh đưa viết hết.

Chàng tôi cũng viết cho tôi một bức thư :

"Em yêu đâu, cảm ơn em làm việc là hạnh phúc lớn nhất đời anh, tha thứ cho những gì anh làm tổn
thương em, tha thứ cho việc anh giữ em bằng tình, vì anh muốn em giữ gìn sức khỏe và tâm lý
chắc chắn đời con ra đời... Em yêu đâu, nếu em đang khóc, tức là em đã tha thứ cho anh rồi, anh
sẽ cảm ơn, cảm ơn em đã luôn yêu anh... Những quà tặng này, anh sẽ anh không có cách gì tay
tặng cho con nữa, em giúp anh mỗi năm tặng con vài món quà, trên các gói quà anh đưa đã ghi
sẵn ngày sẽ tặng quà rồi..."

Quay lại bạn nhé, chàng tôi vẫn đang hôn mê. Tôi bắt con tôi, đặt nó bên anh, tôi nói: "Anh một
một cảm ơn một cái nào, Em muốn con mình ghi nhớ khoanh khoanh cảm áp nếm trong lòng bạn ..."

Chàng tôi khó khăn một chút, khó cảm ơn. Những bé vẫn nằm trong lòng bạn, ngơ ngơ y đôi tay
hàng hào bé tí xíu. Tôi nhìn nút chụp máy như "lách tách", để cảm ơn cảm ơn tay đỡ má...